

Când cineva spune: „am avut vise” ştim la ce se referă. Ştim, de asemenea, la ce se referă şi când spune „am avut visuri”. Dificultatea apare când auzim (sau citim) spunându-ni-se „am avut un vis”. Să fie activitatea cerebrală din timpul somnului, sau imaginaţia, mai mult sau mai puţin activă? Domnul Liiceanu are, ca toată lumea, vise - adică imaginile fabricate de creier în timpul somnului (sau pe care le primeşte…), dar are şi visuri – adică aspiraţii, dorinţe. Nimic neobişnuit, dar ceva interesant apare când folosim unica variantă a singularului, care este vis. Într-un articol publicat pe www.contributors.ro
(„Diagnostic pentru o Românie în derivă: ficţiopatia”) sub semnătura lui Gabriel Liiceanu, pe care-l preţuiesc pentru remarcabilele sale idei filosofice, am citit:

”

Un vis recurent din ultima săptămână

Mărturisesc că, tot uitându-mă la televizor, de-o săptămână încoace am noapte de noapte acelaşi vis: mă aflu în sala mare a Parlamentului, undeva sus, în loja pierdută a unui balcon. Imensul parter are toate locurile ocupate. E oşedință a plenului. Toţi parlamentarii, bărbaţi şi femei, sunt îmbrăcaţi în haine vărgate. Preşedintele Senatului, cățărat pe cea mai de sus tribună şi având pe cap o bonetă tărcată mai înaltă decât a celorlaţi, bate demn cu un ciocănel în pupitru. Rumoarea din sală se stinge. „Doamnelor şi domnilor, e ora 10. Vă previn că la ora 14 vom fi duşi înapoi la penitenciar. E o şedință specială, în regim de urgenţă: avem la dispoziţie mai puțin de patru ore ca să luăm o hotărâre în privința colegei noastre, doamna Elena Udrea. DNA-ul vrea să ştie dacă, în final, suntem sau nu de-acord să o primim pe doamna Udrea în rândurile noastre şi, eventual, chiar de astăzi, să ne întoarcem împreună la penitenciar. Vom vota cu bile la vedere. Vă previn că, dacă va fi balotaj, dubele ne vor aduce mâine din nou la serviciu, şi tot aşa, până când noi, Parlamentul României, vom putea spune ce decizie am luat.”

Unde „bate” cel care nu şi-a ascuns niciodată simpatiile politice, e foarte transparent. Dar a face din toţi parlamentarii nişte puşcăriabili, e prea de tot! Fiecare dintre noi ne-am fi dorit să avem parlamentari incoruptibili, care să nu uite în niciun moment ce treabă au ei pe-acolo, prin Bucureşti, cine le asigură salariile, privilegiile şi prea desele vacanţe la care e suficient să viseze şi gata!, se pot trece la categoria „şi aici am fost”. Exemplele de parlamentari corupţi au fost şi nu contenesc să tot fie. Nimic nu ne dă dreptul însă să-i considerăm pe toţi capabili de fărădelegi.

Articolul lui Gabriel Liiceanu se încheie astfel:

“Preşedintele Senatului bate din nou cu ciocănelul în pupitru. Zgomotul strident mă trezeşte. Sar din vis, fără să ştiu dacă sunt sau nu în camera mea şi nici, în general, pe ce lume mă aflu.”

Un posibil răspuns: vă aflaţi în România, cea cu bune şi cu rele, cu vise şi cu visuri, domnule Liiceanu!